

Koşan bir adam. Eğik bir yolda, çıldırısıya koşuyor. Nereye gittiği meçhul, önü sis, arkası sis, yanı sis. Yol toprak, aralarda gri taşlar.

Yol bir yüzüğün içi. Adam koşuyor koşuyor ama aynı yüzüğün içinde dolanıyor. Etrafı sis, çünkü yüzüğün parmağı yok, yüzük parmağa geçtiğinde adamı yoldan atacak.

Sise düşecek, kimsenin geri dönmediği sise. Herkesin kaçtığı sise.

Adam koşuyor, sisin kendisini kovaladığını sanıp koşuyor, hayat galesi dedikleri korkuyla koşuyor. Dursa sis de duracak, yürüse sis de yürüyecek, belirlenmiş bir vadeye kadar yüzükte öyle veya böyle kalacak. Ama korkmuş sisten, onun kendisini yutacağından. Koşuyor.

---

Bir F-16 sivri bir dağa doğru uçuyor. Elim uzansa batacakmış gibi duran sivri bir dağ. Bulunduğum yer gölge, dağlar güneşli, aydınlık bir hava yeşertmiş eteklerini. Ben gölgede, yağmur altında, uçağın o sivri tepeye doğru ilerlemesini seyrediyorum.

Manevra yapıyor ve kayboluyor. Sivri tepe yerinde, hepimizin korkusu, bulutların yol verdiği sivri tepe. Bir kraterin etrafında dizilmiş ve hükümperver bakışlarla tüm yeryüzünü seyreden oniki sivri tepe. Aralarında biri en büyük, hep olduğu gibi, çünkü aramızda her zaman bir *en büyük* vardır.

---

Bu ikisinden çıkardığım, hızlanmam gerektiği oldu. Doğru mudur yolun ve dağın sahibi?